

Arrest

nr. 202 650 van 18 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 26 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 augustus 2015 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 5 januari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 3 maart 2016.

1.3. Op 30 juni 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. 176 698 van 20 oktober 2016 omdat noch uit de

bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier bleek dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enig onderzoek had verricht naar de algemene veiligheidssituatie in Libanon.

1.4. Op 7 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 juni 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H.(...) A.(...) N.(...), verklaart enkel de Libanese nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U werd geboren op 9 juli 1984 in Damascus (in uw paspoort staat er evenwel Boj Barajneh, Libanon). U groeide op en woonde in het Syrische Damascus in de wijk Dwel'a. U ging naar school tot het 6de middelbaar maar behaalde uw diploma niet. U heeft niet gewerkt. In 2000 bent u getrouwd met A.(...) F.(...) (O.V. X), van Syrische nationaliteit. Jullie kregen vier kinderen. R.(...) en M.(...) zijn hier bij jullie in België en S.(...) (O.V. X) werd hier geboren op 10 juni 2016. Z.(...) overleed toen hij nog heel klein was.

U verliet Syrië in 2012, enkele maanden na uw man. Jullie verlieten Syrië omdat jullie huis werd aangevallen door de Shabiha en u schrik had dat u verdere problemen zou krijgen. Uw schoonbroer O.(...) was kort voordien uit het leger gedeserteerd en uw echtgenoot zou hem bij zijn vlucht geholpen hebben.

U verliet Syrië in september 2012. U reisde naar Libanon en vervolgens naar Egypte met uw gezin. U bleef meer dan een jaar in Egypte. Vervolgens ging u naar Turkije en bleef er eveneens meer dan een jaar wonen. Daarna reisde u door naar Mauritanië waar u een tijdelijk verblijfsdocument bewam. Daarna reisde u door naar Mali en zo naar Libië en Algerije. Van Algerije ging u naar Spanje, via Melilla waar op 13 mei 2015 uw vingerafdrukken werden genomen, en zo reisde u verder naar België. Op 21 augustus 2015 kwam u aan in België en heeft u asiel aangevraagd. U reisde samen met uw man en kinderen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw Libanees paspoort voor. Uw echtgenoot legde nog verschillende andere documenten voor.

Op 30 juni 2016 werd er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Deze vernietigde de beslissing van het CGVS omdat er noch uit de beslissing, noch uit het administratief dossier bleekt dat het CGVS onderzoek had verricht naar de algemene veiligheidssituatie in Libanon.

Bij het verzoekschrift voor de RvV legde u volgende documenten neer: aan uittreksel uit het wachtregister, een geboorteakte van S.(...), de beslissing van het CGVS van uw man en kinderen, een getuigschrift van woonst, het artikel "Lebanon regulations 'put Syrian refugees at risk of abuse'" van BBC News van 12 januari 2016, het artikel "Syrische vluchtelingen worden in Libanon uitgebuit en misbruikt" van De Volkskrant van 13 januari 2016, artikel "Syrische kinderen gedwongen aan het werk in Libanon" van Knack van 13 april 2016, het artikel "Syrian refugee children in Lebanon face growing sex abuse threat" van BBC van 7 juli 2016 en het artikel "Lebanon: 250.000 Syrian Children Out of School" van Human Rights Watch van 29 juli 2016.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet erkend wordt als vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen subsidiaire bescherming toegekend krijgt, zoals bepaald in art 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat u als Libanese om internationale bescherming in België vraagt omwille van problemen die u ondervond in Syrië. U haalt geen enkele gegronde reden aan die een terugkeer naar Libanon in de weg staan. U heeft nooit problemen gekend in Libanon (gehoorverslag CGVS, p. 9). U kende er ook geen problemen met de Libanese overheid (gehoorverslag CGVS, p. 9). Uw paspoort werd ook telkens zonder problemen verlengd, ook al woonde u in Syrië (gehoorverslag CGVS, p. 5 en administratief dossier).

In de mate dat u en uw echtgenoot aanvoeren dat jullie zich niet samen in Libanon kunnen vestigen wijst het CGVS erop dat er vier voorwaarden moeten vervuld worden om in het kader van een familie-eenheid erkend te worden als vluchteling (in extenso de subsidiaire beschermingsstatus): u moet behoren tot het kerngezin van de referentiepersoon, u moet dezelfde nationaliteit bezitten, er mag geen sprake zijn van een weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en de referentiepersoon geniet nog steeds een beschermingsstatuut op het ogenblik van de beslissing.

U bezit enkel de Libanese nationaliteit. Aldus werd uw asielaanvraag correct beoordeeld ten aanzien van Libanon. U kan dan ook geen aanspraak maken op een beschermingsstatus ten opzichte van Syrië, het land waarvan niet u, maar uw echtgenoot (en kinderen) de nationaliteit draagt. De vaststelling dat er in hoofde van uw echtgenoot werd beslist tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de situatie van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in Syrië doet immers niets af aan de appreciatie van uw asielaanvraag, aangezien er in uw hoofde geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen ten aanzien van Libanon, het land waarvan u de nationaliteit bezit. De toekenning van een beschermingsstatuut aan uw echtgenoot kan dan ook niet tot u worden uitgebreid louter omdat u en uw echtgenoot beweren dat jullie zich niet samen in Libanon kunnen vestigen. Het doel van de asielprocedure is trouwens niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te laten bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden, of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privé-leven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw partner en kinderen. Overigens heeft de RVV er in haar arrest al op gewezen dat de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. Uit het administratief dossier bleek dat u (nog) geen gebruik had gemaakt van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie.

In de mate dat u aanvoert dat u getrouwd bent met A.(...) F.(...) (O.V. X), die over de Syrische nationaliteit beschikt, en hij zich niet bij u in Libanon kan vestigen, dient opgemerkt te worden dat dit een loutere bewering betreft die u op geen enkele objectieve wijze staakt. U haalt verder alleen aan dat u er niemand heeft, dat u er niks hebt om naartoe te gaan, wat onvoldoende is om van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te spreken (gehoorverslag CGVS p. 10, 11). Bovendien werd door de Raad ook opgemerkt dat u zichzelf tegensprak op dit punt, aangezien uit uw verklaringen voor het CGVS was gebleken dat u na uw vertrek uit Syrië een maand lang in Libanon heeft verbleven bij familie van uw echtgenoot, die blijkbaar allemaal naar Libanon zijn gevlucht (zie gehoor CGVS). Wat de kinderen van u en uw partner betreft wijst het CGVS er op dat deze kinderen, net zoals hun vader over de Syrische nationaliteit beschikken en dat het CGVS in het kader van de asielaanvraag van hun vader (A.(...) F.(...) O.V. X) de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort toont uw nationaliteit aan en deze wordt niet betwist door het CGVS. Wat de documenten betreft die u heeft neergelegd voor de RvV kan worden gesteld dat het louter verwijzen naar de algemene situatie in uw land van herkomst en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties op zich niet volstaan om aan te tonen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens gaat deze informatie over Syriërs die in Libanon verblijven en heeft u zelf de Libanese nationaliteit, bijgevolg is de informatie niet op u van toepassing. De overige documenten dienen enkel als bewijs van uw gezinssamenstelling, waaraan niet wordt getwijfeld.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beirut.

Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers geviséerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren.

Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen artikel 3, 9 en 10 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (IVRK) *juncto* de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, betwist verzoekster het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou zij geen beschermingsnood hebben wegens haar Libanese nationaliteit. Verzoekster betoogt dat deze beoordeling geen afdoende rekening houdt met de individuele situatie van haar en haar gezin en zij formuleert haar verweer als volgt: "(...) Verweerder kan evenwel niet worden gevolgd in diens eenvoudig/niet gemotiveerd standpunt dat er in haren hoofde "geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen t.a.v. Libanon", het land waarvan zij de nationaliteit bezit. Zij vervolgt met de stelling dat de toekenning van een beschermingsstatuut aan de echtgenoot van verzoekster niet kan worden uitgebreid "louter omdat u en uw echtgenoot beweren dat jullie zich niet samen in Libanon kunnen vestigen."

Verzoekster beschikt echter niet over een aantoonbaar binnenlands vlucht-/vestigings-alternatief in Libanon – een land waar zij behoudens de nationaliteit geen enkele band mee heeft en -ook nooit van haar leven ooit gewoond heeft – om zich aldaar met haar echtgenoot en drie minderjarige kinderen te vestigen.

Bij een weigeringsbeslissing door verweerder moet er echter wél sprake zijn van een intern vluchtalternatief alwaar zij zich in een deel van het land van herkomst zou kunnen vestigen alwaar zij geen reëel risico loopt op ernstige schade (art. 48/5, §3 Vw).

Wat betreft dit vestigingsalternatief in Libanon voor verzoekster, om zich aldaar te vestigen zonder reëel risico op ernstige schade of zonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van **art. 48/4, §2, b) Vw.**, zijn er aldus slechts twee opties:

- Ofwel moet verzoekster zich aldaar in Libanon kunnen vestigen samen met haar gezin (incl. haar Syrische man en haar drie minderjarige Syrische kinderen);

- Ofwel moet verzoekster maar alleen terugkeren naar Libanon om zich aldaar te vestigen, met achterlating van haar echtgenoot en kinderen (met subsidiaire bescherming) in België.

Het is het CGVS dewelke deze bewijslast draagt voor het aantonen van een intern vluchtalternatief (RvS nr. X van 16 februari 2012; RvV nr. X van 7 september 2012 (3 rechters); RvV nr. X van 8 juni 2012; RvV nr. X van 18 oktober 2012).

Deze beoordeling omtrent het al dan niet aanwezig zijn van een intern vluchtalternatief voor verzoekster (en haar gezin) – zoals rustend op verweerder – moet gebeuren op het ogenblik van de beslissing over de asielvraag en rekening houdende met de algemene omstandigheden in het land van herkomst én de specifieke situatie van de asielzoeker (RvV nr. X van 10 februari 2012; RvV nr. X van 29 mei 2012; RvV nr. X van 31 mei 2012 en RvV nr. X van 9 november 2012).

Er bestaat **vooreerst** geen ernstig en aanvaardbaar vestigingsalternatief voor verzoekster **samen met haar gezin** (incl. Syrische echtgenoot en drie Syrische kinderen) in Libanon.

De echtgenoot en kinderen van verzoekster bezitten immers de Syrische nationaliteit en hebben allen de subsidiaire beschermingsstatus gekregen. Zij bezitten aldus geen verblijfsrecht in Libanon. Stellen dat de Syrische echtgenoot van verzoekster zich niet samen met verzoekster in Libanon zou kunnen vestigen een loutere bewering is, snijdt dan ook geen hout. Zij hebben geen verblijfsrecht in Libanon als Syrische vluchtelingen met subsidiaire beschermingsstatus in België.

Een enkele blik op de vele krantenartikelen en rapporten ter zake toont bovendien aan dat er wel degelijk ontegensprekelijk een reëel risico is op ernstige schade bestaat voor Syriërs – inzonder voor Syrische minderjarige kinderen – in Libanon. Een greep uit de vele artikels:

- Begin 2016 rapporteren BBC ("Lebanon regulars put Syrian refugees at risk of abuse" - stuk 10) en de Volkskrant ("Syrische vluchtelingen worden in Libanon uitgebuit en misbruikt" - stuk 11) op basis van een rapport van Human Rights Watch (HRW) dat Syrische vluchtelingen worden uitgebuit en misbruikt in Libanon. Gezien de Libanese reglementeringen een verblijfsvergunning dermate duur maken, worden velen gedwongen om een 'sponsor' te zoeken die dan vaak misbruik maken van hun machtspositie. Bij vrouwelijke vluchtelingen is er bovendien ook sprake van seksuele uitbuiting. "Meer dan 90 procent van de Syrische vluchtelingen zit diep in de schulden en 70 procent leeft in armoede, waardoor bijna niemand de prijs voor een verblijfsvergunning kan betalen en de meeste Syriërs nu illegaal in Libanon verblijven, schrijft HRW in het rapport" (stuk 11).

- Ook Syrische kinderen (i.c. heeft verzoekster drie minderjarige Syrische kinderen) lopen groot gevaar als vluchteling in LIBANON. "Syrische kinderen gedwongen aan het werk in Libanon" kopte Knack op 13 april 2016 (stuk 12). BBC heeft het over het gevaar voor seksueel misbruik (stuk 13). Tot 70 procent van de Syrische vluchtelingenkinderen werkt om te kunnen overleven in Libanon bevestigt een rapport *Struggling to Survive* zoals opgesteld door Freedom Fund. Gezien de hoge kostprijs van een verblijfsvergunning, leven velen onder de armoedegrens. "Van jonge meisjes die knoflook pellen voor minder dan een dollar per dag tot tienerjongens die werken in garages, kinderarbeid is de norm geworden onder Syrische vluchtelingen in Libanon."

Vele Syrische vluchtelingenkinderen worden gezien deze overmatige armoede ook seksueel misbruikt in Libanon (stuk 13: "Syrian refugee children in Lebanon face growing sex abuse threat" – BBC dd. 07.07.2016)

Verzoekster heeft het nu al over ernstige trauma's bij haar kinderen. Haar zoon is bang, aanhoudend angstig. Zelfs nu in de relatief veilige omgeving, wordt hij midden in de nacht hard wenend wakker uit angst. De situatie is zelfs zo erg, dat verzoekster ervoor reeds een arts heeft moeten consulteren (zie slot gehoorverslag verzoekster – stuk 8).

- Bovendien is de grens van 1 miljoen Syrische vluchtelingen in Libanon in 2014 al overschreden. Uit cijfers van UNHCR blijkt dat er op heden minstens 1.033.513 geregistreerde Syrische vluchtelingen in Libanon verblijven. Sinds 06.05.2015 is UNHCR Libanon zelfs gestopt met registreren, terwijl er nog eens zoveel niet-geregistreerde vluchtelingen in het land aanwezig zijn (<http://data.unhcr.org/syrianrefugees/country.php?id=122>)

- Tenslotte geeft een meest recent verslag van Human Rights Watch van 19 juli 2016 aan dat minstens 250.000 Syrische kinderen in Libanon niet eens toegang hebben tot het onderwijs (stuk 14).

In de weigeringsbeslissing wordt overigens gesteld dat verzoekster zich zou tegenspreken wat betreft haar intern vestigingsalternatief in Libanon. Dit is evenwel manifest incorrect.

Verweerder stelt hieromtrent: "U haalt verder alleen aan dat u er niemand heeft, dat u er niks hebt om naartoe te gaan, wat onvoldoende is om van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te spreken. Bovendien werd door de Raad ook opgemerkt dat u zichzelf tegensprak op dit punt, aangezien uit uw verklaringen voor het CGVS was gebleken dat u na uw vertrek uit Syrië een maand lang in Libanon heeft verbleven bij familie van uw echtgenoot, die blijkbaar allemaal naar Libanon zijn gevlucht."

Het gegeven dat verzoekster een maand bij de familie van haar echtgenoot heeft kunnen verblijven, betekent evenwel helemaal niet dat er sprake is van een intern vluchtalternatief! Deze familieleden verblijven namelijk helemaal niet meer in Libanon.

De echtgenoot van verzoekster, genaamd dhr. F.(...) A.(...), die de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, verklaarde immers het volgende tijdens zijn asielgehoor: "Mijn moeder en mijn zussen die WAREN in Libanon en mijn vrouw is ook naar Libanon gegaan, ze is Libanese" (verhoor echtgenoot CGVS p. 13 - stuk 9).

De familie van dhr. A.(...) is immers tijdelijk naar LIBANON gevlucht wegens de oorlogssituatie in SYRIË. Daarna vluchtten zij allen verder richting Europa. In het begin van het interview van dhr. A.(...) verklaarde hij bovendien dat zijn moeder inmiddels in BELGIË is, zijn vader in FRANKRIJK en zijn broers/zussen gespreid in CANADA, BELGIË, FRANKRIJK en SAOEDI ARABIE (verhoor CGVS p. 5, 6, 7 – stuk 9). Er verblijft dus helemaal geen familie van dhr. A.(...) meer in Libanon... Verzoekster sprak zichzelf dus niet tegen. Zij beschikt niet over een plaats waar zij terecht zou kunnen bij terugkeer naar Libanon.

Kortom er is voor verzoekster SAMEN met haar Syrische echtgenoot en haar drie minderjarige SYRISCHE kinderen alvast géén ernstig vestigingsalternatief in Libanon om aldaar te verblijven zonder vrees voor onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 48/4, §2, b) Vw.

Vervolgens stelt zich de vraag of er voor verzoekster alleen een individueel vluchtalternatief bestaat in Libanon, met achterlating van haar Syrische echtgenoot en drie minderjarige Syrische kinderen in België (alwaar deze immers de subsidiaire bescherming genieten – stuk 4 en 6).

Verzoekster wordt op deze manier gescheiden van haar kerngezin, familie en schoonfamilie die allen wél legaal in BELGIË verblijven. Verzoekster is op 16 juni 2016 te Oostende bevallen van een dochter (S.(...) A.(...) – stuk 5). Baby S.(...) A.(...) heeft net als haar broers M.(...) en R.(...) (dewelke respectievelijk 13 en 10 jaar oud zijn) de Syrische nationaliteit en werd recent eveneens de subsidiaire beschermingsstatus toegekend (stuk 6).

Een moeder scheiden van haar baby, alsook van haar minderjarige kinderen en echtgenoot, maakt wel degelijk een onmenselijke of vernederende behandeling uit in de zin van artikel 48/4, §2 b) Vw. Haar echtgenoot en kinderen hebben immers helemaal geen verblijfsrecht in LIBANON, gezien zij de Syrische nationaliteit bezitten én de subsidiaire bescherming genieten in België.

Een situatie is volgens het EHRM "onmenselijk" wanneer "it (...) caused either actual bodily injury or intense physical and mental suffering" (EHRM 16 december 1999, T. v. UK, Recueil/Reports 1999, §69). Ook een behandeling die gevoelens van angst en minderwaardigheid doet ontstaan, waardoor het slachtoffer kan vernederd of ontwricht worden, waardoor zijn fysieke of morele weerstand wordt gebroken of waardoor hij ertoe gebracht wordt te handelen tegen zijn wil of geweten, kan wel degelijk 'degrading' zijn in de zin van art. 3 EVRM (EHRM Smith and Grady v. UK 27 september 1999, Recueil/Reports 1999, §120).

Een moeder, als primaire zorgfiguur van haar kinderen, kan onmogelijk haar baby en minderjarige zoontjes achterlaten om zich alleen naar LIBANON te begeven om daar te verblijven als alternatief. Zij woonde echter gans haar leven in Syrië, alwaar zij evident niet langer terecht kan. Er is dan ook wel degelijk nood aan toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de individuele situatie van verzoekster én niet alleen op basis van de algemene situatie in Libanon (waarnaar de Raad in haar eerste arrest dd. 20 oktober 2016 louter naar verwijst, zonder rekening te houden met bovenstaande beschreven individuele onmenselijke situatie conform art. 3 EVRM).

Verzoekster werd bovendien bevraagd omtrent haar eventuele eigen familieleden in Libanon, doch deze heeft zij niet. Het enige familielid die nog in leven is, is een tante langs vaderszijde in Jordanië (gehoorverslag blz. 7 – stuk 8). Voor het overige zijn haar echtgenoot en haar minderjarige kinderen haar enige directe familie ter wereld en deze zijn allen verblijfsgerechtigd in BELGIË.

Verweerder faalt dan ook in diens bewijslast dat verzoekster over een reëel vestigingsalternatief te Libanon beschikt waar zij alleen of met haar kerngezin kan verblijven zonder reëel risico op ernstige schade bestaande uit onmenselijke of vernederende behandeling (art. 48/5 iuncto art. 48/4, §2, b) Vw).

De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster op individuele basis, nl. op grond van art. 48/4, §2, b) Vw. dringt zich dan ook op.

Verweerder stelt verder (stuk 1) :

"In de mate dat u en uw echtgenoot aanvoeren dat jullie zich niet samen in Libanon kunnen vestigen wijst het CGVS erop dat er vier voorwaarden moeten vervuld worden om in het kader van een familie-

eenheid erkend te worden als vluchteling (in extenso de subsidiaire beschermingsstatus): u moet behoren tot het kerngezin van de referentiepersoon, u moet dezelfde nationaliteit bezitten, er mag geen sprake zijn van een weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en de referentiepersoon geniet nog steeds een beschermingsstatuut op het ogenblik van de beslissing."

Verzoekster vraagt zich af wat de formele grond is van de bewering van het Commissariaat dat er 4 voorwaarden zijn om zich als familie-eenheid te kunnen vestigen in BELGIË, waarvan één voorwaarde blijkbaar het beschikken over dezelfde nationaliteit is.

Gelet op artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke **motiveringsplicht**, alsook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dient een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken afdoende gemotiveerd te zijn.

Dit betreft enerzijds een noodzaak tot formele en anderzijds een noodzaak tot inhoudelijke motivatie, niet alleen in feite, maar ook in rechte.

Verweerder duidt geen wettelijke basis waarop het haar niet toegelaten zou zijn om ook t.a.v. verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, desgevallend op individuele basis overeenkomstig art. 48/4, §2, b) Vw. zoals hierboven beschreven.

Minstens schendt verweerder dan ook de motivatieplicht bij deze blote bewering.

Daarna stelt verweerder :

"Uit het administratief dossier bleek dat u (nog) geen gebruik had gemaakt van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie".

Sic?! Dit is evenwel eveneens incorrect...

Op 20.10.2016 werd door verzoekster immers te OOSTENDE een verzoek tot gezinshereniging op grond van art. 10-10bis Vw. ingediend (stuk 17).

Het **zorgvuldigheidsbeginsel** houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 14 februari 2006, nr. X). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. X van 2 mei 2012).

Verweerder heeft zich in casu helemaal niet gebaseerd op alle gegevens in het dossier. Zij stelt immers dat er nog geen gebruik werd gemaakt van de geëigende procedures op basis van de gezinssituatie, terwijl verzoekers inmiddels al 7 maanden wachtende is op antwoord...

Door onzorgvuldig te handelen, schendt verweerder de materiële motivatieplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ondergeschikt, doet verzoekster beroep op **art. 48/4, §2, c)** van de Vreemdelingenwet aangaande de algemene situatie in haar regio van herkomst. Verzoekster bezit dan wel de Libanese nationaliteit, maar zij verbleef gedurende haar leven geen enkele dag in LIBANON. Zij groeide sinds haar geboorte op in Syrië, huwde met een Syrische man en heeft 3 Syrische kinderen.

Vooreerst dient herhaald dat verzoekster zowel alleen, als samen met haar gezin, niet kan terugkeren naar LIBANON.

Indien zij zich zou moeten vestigen in LIBANON samen met haar gezin (zij kan immers onmogelijk haar man en minderjarige kinderen in België achterlaten), zou zij samen met haar gezin dienen te verblijven in een van de vele vluchtelingenkampen of elders gezien haar familie, i.t.t. zichzelf niet over de Libanese nationaliteit beschikken en dus geen verblijfsrecht hebben in Libanon.

In tegenstelling tot Libanese mannen, kan verzoekster haar nationaliteit niet doorgeven aan haar kinderen (stuk 16), waardoor haar kinderen louter als Syrische onderdaan zouden worden beschouwd.

De algemene situatie in LIBANON dient in deze omstandigheid dan ook te worden bekeken als zijnde een Syrisch gezin die zich zou vestigen in LIBANON. Noch verzoekster noch haar echtgenoot hebben naaste familieleden waar zij zouden kunnen verblijven (zie supra).

Op heden zijn er meer dan 1,5 miljoen Syrische vluchtelingen aanwezig in het land (stuk 15). De omstandigheden waarin deze vluchtelingen dagelijks dienen te overleven is schrijnend te noemen. Gezien het land wegens deze vluchtelingencrisis zwaar onder druk is komen te staan op allerlei vlakken (werk, opleiding, elektriciteit,...), is er sprake van spanningen tussen de Libanese gemeenschap en de Syrische vluchtelingen.

Reeds 70% van de Syrische vluchtelingen heeft geen legaal verblijf in Libanon, laat staan dat een familie Syrische vluchtelingen met subsidiaire bescherming in een onbekend land verblijfsrecht zouden verkrijgen (stuk 16 – p.6). In 2016 werd bovendien nieuwe regelgeving ingevoerd in LIBANON die de binnenkomst van Syrische vluchtelingen aan banden legt.

Als Libanese met een Syrische familie zou de situatie in hoofde van verzoekster allerminst gemakkelijk zijn.

Voor de minderjarige Syrische kinderen wordt tevens verwezen naar de uiteenzetting supra op pagina 5. Voor het overige wordt nog maar eens bevestigd dat bijna de helft van de Syrische vluchtelingen geen toegang heeft tot school of opleiding.

De echtgenoot van verzoekster antwoordde overigens op de vraag: "Waarom konden jullie niet in Libanon blijven?: In Libanon kan Hezbollah ons vermoorden." (zie verhoor CGVS stuk 9 p. 18). Als Soennitische Syriërs zou het gezin van verzoekster aldus geviseerd worden in Libanon. Verweerder onderschrijft in haar weigeringsbeslissing bovendien het toenemend sektarisch geweld.

Indien verzoekster alleen zou moeten terugkeren naar LIBANON, komt zij terecht in een land die zij helemaal niet kent en waar zij geen familieleden heeft. Evident zou zij als alleenstaande vrouw eveneens te maken krijgen met discriminatie. Ondanks actieve participatie van vrouwen in de samenleving, is er nog steeds sprake van discriminatie op diverse vlakken.(stuk 16 p.4)."

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een attest samenstelling gezin, de beslissing dd. 30 juni 2016 waarbij de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan verzoeksters echtgenoot en twee kinderen M. en R., de geboorteakte van verzoeksters dochter, de beslissing dd. 7 juni 2017 waarbij de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan verzoeksters dochter, een attest samenstelling gezin, de gehoorverslagen van verzoekster en haar echtgenoot, het artikel "*Lebanon regulations 'put Syrian refugees at risk of abuse'*" van BBC News van 12 januari 2016, het artikel "*Syrische vluchtelingen worden in Libanon uitgebuit en misbruikt*" van De Volkskrant van 13 januari 2016, het artikel "*Syrische kinderen gedwongen aan het werk in Libanon*" van Knack van 13 april 2016, het artikel "*Syrian refugee children in Lebanon face growing sex abuse threat*" van BBC van 7 juli 2016, het artikel "*Lebanon: 250.000 Syrian Children Out of School*" van Human Rights Watch van 29 juli 2016, het artikel "*Lebanon: Syria Crisis*" van European Commission van maart 2017, het artikel "*Lebanon : Events of 2016*" van Human Rights Watch en een verzoek tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 10bis Vw, ingediend op 20 oktober 2016.

2.2.2. Op 8 februari 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "*Libanon. Veiligheidssituatie*" van 8 januari 2018.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) zij als Libanese om internationale bescherming in België vraagt omwille van problemen die zij ondervond in Syrië doch zij geen enkele gegronde reden aanhaalt die een terugkeer naar Libanon in de weg staan, (ii) vier voorwaarden moeten vervuld worden om in het kader van een familie-eenheid erkend te worden als vluchteling (in extenso de subsidiaire beschermingsstatus): zij moet behoren tot het kerngezin van de referentiepersoon, zij moet dezelfde nationaliteit bezitten, er mag geen sprake zijn van een weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en de referentiepersoon geniet nog steeds een beschermingsstatuut op het ogenblik van de beslissing, (iii) zij geen aanspraak kan maken op een beschermingsstatus ten opzichte van Syrië, het land waarvan niet zij, maar haar echtgenoot (en kinderen) de nationaliteit draagt, de vaststelling dat er in hoofde van haar echtgenoot werd beslist tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de situatie van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in Syrië immers niets afdoet aan de appreciatie van haar asielaanvraag aangezien er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen ten aanzien van Libanon, het land waarvan zij de nationaliteit bezit en de toekenning van een beschermingsstatuut aan haar echtgenoot dan ook niet tot haar kan worden uitgebreid louter omdat zij en haar echtgenoot beweren dat zij zich niet samen in Libanon kunnen vestigen daar het doel van de asielprocedure niet is om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te laten bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden, of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, (iv) de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden en onderhavige beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en dan ook niet tot gevolg heeft dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in haar privé-leven of dat zij feitelijk gescheiden wordt van haar partner en kinderen, en de RvV er in haar arrest overigens al op heeft gewezen dat de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen, (v) haar stelling dat haar echtgenoot, die over de Syrische nationaliteit beschikt, zich niet bij haar in Libanon kan vestigen een loutere bewering betreft die zij op geen enkele objectieve wijze staft en zij verder alleen aanhaalt dat zij er niemand heeft en dat zij er niks heeft om naartoe te gaan, wat onvoldoende is om van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te spreken, de Raad bovendien heeft opgemerkt dat zij zichzelf tegensprak op dit punt aangezien uit haar verklaringen was gebleken dat

zij na haar vertrek uit Syrië een maand lang in Libanon heeft verbleven bij familie van haar echtgenoot, die blijkbaar allemaal naar Libanon zijn gevlucht, (vi) de door haar neergelegde documenten de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming niet kunnen ombuigen daar haar paspoort slechts haar nationaliteit aantoont, welke niet wordt betwist, de informatie die zij heeft neergelegd voor de RvV gaat over Syriërs die in Libanon verblijven en derhalve niet op haar van toepassing is en de overige documenten enkel dienen als bewijs van haar gezinssamenstelling, waaraan niet wordt getwijfeld en (vii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 7 juni 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift grotendeels de middelen en argumenten herneemt zoals zij heeft uiteengezet in het verzoekschrift dat zij op 25 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2016.

In 's Raads arrest nr. X van 20 oktober 2016 werd inzake verzoeksters verzoek om internationale bescherming reeds geoordeeld als volgt: "(...) 2.4. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”* Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als "het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats" (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit verzoeksters verklaringen en de door haar voorgelegde documenten blijkt dat zij over de Libanese nationaliteit beschikt. Dienvolgens dient haar vraag tot internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Libanon. Dat zij opgroeide in Syrië en zij met haar gezin in Syrië heeft gewoond doet hieraan geen afbreuk.

2.5. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij/zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn/haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn/haar politieke overtuiging.

Uit de lezing van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie ten overstaan van Libanon blijkt te koesteren. Zo verklaarde verzoekster, gevraagd wat zij vreest bij een terugkeer naar haar land van herkomst "(...) Naar Lebanon kan ik niet terug omdat ik daar geen familie heb. Ik ben geboren in Lebanon maar grootgebracht in Syrië. Ik ken Lebanon niet eens." (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst CGVS, vraag 3.4.). Tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoekster uitdrukkelijk geen problemen te kennen in Libanon en nooit problemen te hebben gekend met de Libanese overheid. Gevraagd waarom zij niet in Libanon kan blijven, stelde zij slechts "Zeer moeilijk, en ze haten de syriers" en "Voor mijn man, voor mijn kinderen". Gevraagd of er, behalve haar man en kinderen, nog redenen zijn waarom zij niet terug naar Libanon kan, verklaarde verzoekster "Nee maar ik heb daar niemand, het enige dat ik heb is mijn man en kinderen, ik heb niemand in libanon om naar hen te gaan". Andermaal gevraagd wat zij vreest bij een terugkeer naar Libanon, antwoordde verzoekster opnieuw "Wat heb ik in libanon om naar daar te gaan, ik heb daar niks om naar daar te gaan", hetgeen bezwaarlijk kan volstaan om gewag te maken van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin (administratief dossier, stuk 5A, p. 9-11). Verzoeksters bewering dat zij niemand heeft in Libanon wordt overigens tegengesproken door haar verklaringen dat zij na haar vertrek uit Syrië een maand lang in Libanon heeft verbleven. Zij heeft er gelogeerd bij familie van haar echtgenoot, die blijkens haar verklaringen allemaal naar Libanon zijn gevlucht (administratief dossier, stuk 5A, p. 5 en p. 10). In hoofde van verzoekster kan aldus geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen zodat zij niet als vluchteling kan worden erkend.

2.6.1. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou lopen. De Raad wijst er in dit verband op dat de wetgever zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet inspireerde op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Verzoekster toont evenwel op generlei wijze aan dat zij wordt vervolgd of geïsoleerd door haar autoriteiten of derden en dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt. Er zijn derhalve evenmin redenen voorhanden om

aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Immers, waar verzoekster betoogt dat zij zich niet samen met haar gezin in Libanon kan vestigen en zij in dit verband verwijst naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit onder meer blijkt dat Syrische vluchtelingen worden uitgebuit en misbruikt in Libanon, dat velen gedwongen worden om een 'sponsor' te zoeken, die dan vaak misbruik maken van hun machtspositie, dat er bij vrouwelijke vluchtelingen bovendien ook sprake is van seksuele uitbuiting, dat 70 procent van de Syrische vluchtelingen in armoede leeft waardoor bijna niemand de prijs voor een verblijfsvergunning kan betalen en de meeste Syriërs illegaal in Libanon verblijven, dat tot 70 procent dat de Syrische vluchtelingenkinderen werkt om te kunnen overleven in Libanon, dat vele Syrische vluchtelingenkinderen er ook seksueel worden misbruikt en dat minstens 250.000 Syrische kinderen in Libanon geen toegang hebben tot onderwijs, benadrukt de Raad dat het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties op zich niet volstaat om een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen. Verzoeksters betoog in dit verband betreft overigens niet haar eigen persoon doch heeft slechts betrekking op het mogelijke risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van haar Syrische echtgenoot en kinderen wanneer deze zich in Libanon zouden vestigen. Aan verzoeksters echtgenoot en kinderen werd evenwel bij beslissing van 30 juni 2016 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend waardoor zij de bescherming van de Belgische autoriteiten genieten zodat de argumentatie dienaangaande in het verzoekschrift niet dienstig is.

In zoverre verzoekster voorts opwerpt dat zij zich evenmin alleen in Libanon kan vestigen, met achterlating van haar Syrische echtgenoot en drie minderjarige kinderen in België, dat zij immers op deze manier wordt gescheiden van haar kerngezin, familie en schoonfamilie die allen wel legaal in België verblijven, dat het scheiden van een moeder van haar nog geen twee maanden oude baby, alsook van haar minderjarige kinderen en echtgenoot een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet en dat een moeder, als primaire zorgfiguur van haar kinderen, onmogelijk haar pasgeboren dochter en minderjarige zoontjes kan achterlaten om zich alleen naar Libanon te begeven, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin leidt de bestreden beslissing op zich tot een feitelijke scheiding van het gezin. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. De Raad benadrukt dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld een bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van de desbetreffende artikelen. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster slechts verzocht heeft om haar de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en dat zij blijkbaar (nog) geen gebruik heeft gemaakt van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie. Waar verzoekster nog opmerkt dat zij bovendien geen familieleden heeft in Libanon, herhaalt de Raad dat uit haar verklaringen blijkt dat de ganse familie van haar echtgenoot naar Libanon is gevlucht en dat zij een maand bij hen heeft gelogeed nadat zij Syrië heeft verlaten. Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk stellen dat zij in Libanon niemand heeft. Hoe dan ook, het loutere feit dat verzoekster geen eigen familieleden heeft in Libanon en haar stelling dat zij er niks heeft om naartoe te gaan, is zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing onvoldoende om van een reëel risico op ernstige schade te spreken."

Verzoekster brengt in voorliggend verzoekschrift geen argumenten bij die voormelde appreciatie alsnog kunnen ombuigen. Immers, waar zij erop wijst dat de familieleden van haar echtgenoot, bij wie zij na haar vertrek uit Syrië en voor haar komst naar België een maand lang in Libanon heeft verbleven, allen Libanon hebben verlaten en zij dus nergens terecht zou kunnen bij een terugkeer naar Libanon, herhaalt de Raad dat het loutere feit dat verzoekster geen naaste familieleden heeft in Libanon niet kan volstaan om in haar hoofde gewag te maken van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In zoverre zij voorts, onder verwijzing naar stuk 16 toegevoegd aan het verzoekschrift, nog poneert dat zij als alleenstaande vrouw in Libanon te maken zal krijgen met discriminatie, benadrukt

de Raad dat een loutere verwijzing naar algemene informatie op zich niet kan volstaan om in hoofde van verzoekster een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen. Dit reëel risico dient steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. De Raad benadrukt te dezen dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of reëel risico op het lijden van ernstige schade inhoudt. Om tot de toekenning van internationale bescherming te leiden moeten de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekster maakte doorheen haar verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en zij brengt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift evenmin concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In acht genomen het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, toont verzoekster niet aan dat er *in casu* gronden zijn om haar op individuele basis de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet toe te kennen.

Verzoekster kan evenmin wordt gevolgd waar zij zich beroept op de eenheid van het gezin en aldus lijkt te betogen dat haar net zoals haar echtgenoot en kinderen de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. De Raad wijst er te dezen op dat UNHCR in de paragrafen 181 tem 188 van het '*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*' stelt dat vier voorwaarden moeten vervuld worden om in het kader van een familie-eenheid erkend te worden als vluchteling (*in extenso* de subsidiaire beschermingsstatus): verzoekster moet behoren tot het kerngezin van de referentiepersoon, verzoekster bezit dezelfde nationaliteit, geen weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en de referentiepersoon geniet nog steeds een beschermingsstatuut op het ogenblik van de beslissing voor verzoekster. *In casu* heeft verzoekster niet dezelfde nationaliteit als haar echtgenoot en kinderen. Verzoekster heeft de Libanese nationaliteit en aldus werd haar verzoek om internationale bescherming correct beoordeeld ten opzichte van haar land van nationaliteit, zijnde Libanon. Verzoekster kan dan ook geen aanspraak maken op een beschermingsstatus ten opzichte van Syrië, het land waarvan niet zij, maar haar echtgenoot en kinderen de nationaliteit dragen. De Raad benadrukt te dezen dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst – in het geval van verzoeksters echtgenoot Syrië, het enige land waarvan hij de nationaliteit bezit – op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters echtgenoot en kinderen werd beslist tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus doet niets af aan de appreciatie van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, die geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt ten aanzien van Libanon, het land waarvan zij de nationaliteit bezit. Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan haar echtgenoot en kinderen teneinde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij beoogt dat toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus tot haar moet worden uitgebreid. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat. Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband nog op dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn). Verzoekster dient aldus gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de

gezinssituatie, wat zij ondertussen ook heeft gedaan zoals blijkt uit stuk 16 toegevoegd aan het verzoekschrift. Dat zij nog geen antwoord mocht opvangen op haar aanvraag tot gezinshereniging op basis van de artikelen 10-11 van de Vreemdelingenwet, kan geen ander licht werpen op voorgaande beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster kan overigens allerminst worden gevolgd waar zij uit de volgende zin in de bestreden beslissing *“Uit het administratief dossier bleek dat u (nog) geen gebruik had gemaakt van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie.”* meent een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel te kunnen afleiden omdat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met alle gegevens van het dossier, in het bijzonder met het feit dat zij op 20 oktober 2016 een verzoek tot gezinshereniging heeft ingediend. De commissaris-generaal verwijst hier immers naar hoger aangehaald arrest van de Raad, waar correct werd vastgesteld dat zij op dat ogenblik blijkbaar (nog) geen gebruik had gemaakt van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie.

Waar verzoekster nog de schending aanvoert van de artikelen 3, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, doch verzoekster gaat er in deze aan voorbij dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem/haar al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen. Alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen dienen door de Staten voorzien te zijn om het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die het nodig heeft voor zijn welzijn en de lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan gehouden worden. Dit is echter niet de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maar behoort tot de bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt daarnaast op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad op 8 februari 2018 overgemaakte update (COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 8 januari 2018) blijkt dat de vaststellingen en conclusie dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing nog steeds gehandhaafd blijven.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-

Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot november 2017 vielen bij geweld in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de argumentatie dat zij noch alleen, noch met haar gezin kan terugkeren naar Libanon, de verwijzing naar de situatie van Syrische vluchtelingen in Libanon, zoals blijkt uit de stukken 15 en 16 toegevoegd aan het verzoekschrift, naar de spanningen tussen de Libanese gemeenschap en de Syrische vluchtelingen en naar het toenemend sektarisch geweld en de stelling dat zij als alleenstaande vrouw in Libanon te maken zou krijgen met discriminatie, zoals moet blijken uit stuk 16 toegevoegd aan het verzoekschrift, brengt verzoekster geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

2.6. De door verzoekster bijgebrachte documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Haar identiteit, nationaliteit, gezinssamenstelling, het feit dat aan haar echtgenoot en kinderen de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en het feit dat zij op 10 oktober 2016 een verblijfsmachtiging op grond van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, werden meegenomen in voorgaande beoordeling. Geen van deze elementen zijn evenwel van dien aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming kunnen ombuigen. Ook de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde algemene informatie werd hoger reeds in aanmerking genomen.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar

argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Waar verzoekster vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS